

Матеріали науково-практичного семінару «Особливості розвитку соціального бізнесу в умовах інтеграційних перетворень»

ТНТУ імені Івана Пулюя, (Тернопіль, 17 жовтня 2017 року)

УДК 364.2

Шерстюк Р.П., Шеліхевич Д., Максимов І.

Тернопільський національний технічний університет імені Івана Пулюя, Україна

РОЗВИТОК ІННОВАЦІЙНОГО ПОТЕНЦІАЛУ СОЦІАЛЬНОГО БІЗНЕСУ УКРАЇНИ

Sherstiuk R., Shelikhevyh D., Maksymov I.

DEVELOPMENT OF INNOVATIONAL POTENTIAL OF SOCIAL BUSINESS OF UKRAINE

Практика успішних країн, які ми зазвичай називаємо країнами з розвинутою ринковою економікою, свідчить, що інноваційні підприємства є важливим чинником стабільної державної економіки.

Як свідчить більш детальний аналіз структури економік успішних країн світу, левову частку їхнього економічного потенціалу складає саме соціальний бізнес. В економіці США соціальний бізнес наразі створює досить велику кількість нових робочих місць.

Підвищення інноваційного потенціалу соціального бізнесу, зазвичай, має стати одним із провідних напрямків державної політики, а саме розвиток його інноваційної складової.

Сприяння формуванню інноваційного потенціалу соціального бізнесу в Україні обумовлено такими основними чинниками:

1. Відтік інтелектуальних кадрів. Найголовнішою складовою соціального інноваційного бізнесу є інтелектуальний потенціал. Як відомо у останні роки в Україні спостерігається відтік інтелектуальних кадрів з країни, необхідно створити відповідну мотивацію для представників інтелектуальної інтелігенції: матеріальну – гідну зарплату та моральну – статус, державну підтримку.

2. Терміново необхідно розробити програми і стратегії інноваційного розвитку держави і закріплення їх на законодавчому рівні.

3. У країні необхідно розвивати сприятливий кредитно-фінансовий механізм. Фінансування інноваційних проєктів повинно запроваджуватись і на державному рівні: це й інвестиційна підтримка впровадження передових технологій, й субсидування науково-дослідних і дослідно-конструкторських робіт, й стимулювання розробки енергозберігаючих заходів.

4. Актуальним є зменшення податкового навантаження на підприємства, які впроваджують інновації, знижка на науково-дослідні витрати; режим прискореної амортизації для устаткування: повне звільнення інноваційних підприємств від податків на прибуток впродовж перших двох років роботи, та поступово на протязі ще трьох.

5. Для підвищення привабливості інноваційних проєктів з боку інвесторів – комерційних банків, фінансових установ та промислово-фінансових груп – необхідне страхування на рівні держави інноваційних ризиків.

6. Необхідно зосередити увагу на науково-обґрунтованому маркетинговому прогнозуванні для визначення у майбутньому попиту на нову продукцію, технологію.

7. Співробітництво між бізнес-структурами і науковими інституціями, як у розрізі розробки та впровадження інновацій, так й підготовки високо кваліфікованих фахівців в інноваційній діяльності.

8. Поступове заміщення імпорту іноземної продукції, що має попит на ринку країни, на високоякісну та екологічно чисту продукцію вітчизняного виробництва, створену на основі інноваційних технологій.

Підсумовуючи інформацію можемо говорити про те, що в Україні на відміну від більшості країн ЄС інноваційна складова соціального слабо розвинена, відчувається гостра нестача фахівців в області управління інноваційними проектами. Вирішення проблеми успішної реалізації етапів інноваційного процесу аж до ефективної комерційної реалізації розробок можливо за умови наявності розвиненої інноваційної інфраструктури. Така інфраструктура включає: технологічні інкубатори, технопарки, інформаційні мережі, експертні і консультаційні бюро, патентні служби, інститути фінансової підтримки, систему страхування ризиків та ін. спеціалізовані організації, здатні забезпечити усебічну підтримку інноваційної діяльності. В Україні, через відсутність державної підтримки, малі підприємства соціального бізнесу, що займається інноваціями, самостійно не може конкурувати з великими підприємствами, а великий бізнес, у якого достатньо обігових коштів, не завжди зацікавлений у випуску інноваційних продуктів. Державна підтримка інноваційних процесів дасть можливість перейти до реалізації комплексних регіональних, галузевих і загальнодержавних програм соціального інноваційного бізнесу, а також сконцентрувати ресурси на пріоритетних напрямках їх розвитку та діяльності. Цей механізм дозволить реалізувати такі важливі функції: стратегію планування інвестицій, конкурсний механізм формування програм і відбору інноваційних пропозицій для їх реалізації, квотування бюджетних коштів для реалізації загальнодержавних програм і програм соціального інноваційного бізнесу.

Список використаних джерел:

1. Закон України «Про державну підтримку малого підприємництва»: Закон від 19 жовтня 2000 року №2062-III // Урядовий кур'єр. – 2000. – 22 листопада.
2. Закон України «Про національну програму сприяння розвитку малого підприємництва в Україні»: Закон від 21 грудня 2000 року №2157-III/ Україна. Закон // Урядовий кур'єр. – 2001. – 25 січня.
3. Андрєєв Д. В. Інноваційний розвиток малого та середнього бізнесу: шляхи вдосконалення державної політики / Андрєєв Д. В. // Теорія і практика інтелектуальної власності 6/2016 – 69 с.
4. Зарубіжний досвід державної підтримки інноваційних малих та середніх підприємств. – <http://kfpp.ru/>.
5. Коваленко Г. М. Формування інноваційного потенціалу підприємств малого та середнього бізнесу//№09 (103) 2012. – 48-50 с.
6. Експертний звіт Проекту ЄС «Підтримка наукоємних та інноваційних підприємств, а також трансфер технологій в бізнес в Україні». – <http://innoenterprise.com.ua> .
7. Шерстюк Р.П. Особливості використання державних важелів управління інноватикою суб'єктів господарювання–як інструментом підвищення їхньої конкуренто спроможності.(Європейські акценти) / Б.М. Андрушків, Н.Б. Кирич, О.Б. Погайдак // Теорія та практика державного управління, 2/2015, с. 134-143